

[Justitsministeren]

jeg overbevist om, at undersøgelsen på grund af sagens meget omfattende karakter og det meget fyldige sagsmateriale, der har foreligget, ville have stået på i flere år endnu.

Jeg kan i den forbindelse minde om, at kommissionsdomstolen vedrørende post- og telegrafvæsenet blev nedsat i marts 1982, og den er endnu ikke færdig. Der er udsigt til en færdiggørelse i begyndelsen af 1985, men det vil altså også sige, at der her vil blive tale om en behandling på ca. 3 år.

De fejl, som undersøgelsesdommeren fremdrager som grundlæggende i forbindelse med behandlingen af sagen, tror jeg i det væsentlige kan sammenfattes således, at der ikke var den fornødne materielle eller bevillingsmæssige hjemmel til at betale forskudsvis til arbejdsløshedskasserne, at forskudsordningen blev gennemført på en sådan måde, at A-kasserne opnåede betydelige likviditets- og rentefordele på statens bekostning, samt at der ikke med tilstrækkelig hurtighed blev gennemført ændringer, der sikrede, at disse fordele blev bragt til ophør, således at statens indirekte tab blev begrænset mest muligt.

Jeg er enig med undersøgelsesdommeren i, at der ikke i 1967-loven er hjemmel til at betale statens tilskud til dagpenge forskudsvis. 1967-loven bygger på en ordning med årlig refusion eller a conto-refusion, således at statens tilskud altid skal falde bagud, dvs. efter at A-kasserne selv har afholdt udgifterne af egne midler.

Jeg kan også tilslutte mig undersøgelsesdommerens opfattelse af, at der heller ikke i finansloven blev tilvejebragt den fornødne hjemmel, og jeg er derfor enig med dommeren i, at det var en gennemgående fejl i hele sagsforløbet, at arbejdsministeriet ikke tilvejebragte det fornødne lovgrundlag.

Det er imidlertid ikke ukendt, at samspillet mellem materielle lovbestemmelser og angivelser på bevillingslove af og til kan give anledning til endda betydelig tvivl. Det er justitsministeriets indtryk, at det ikke sjældent giver anledning til usikkerhed hos myndigheder, hvornår en angivelse i en bevillingslov supplerer eller i virkeligheden ændrer den retstilstand, der følger af den materielle lov.

Efter oplysningerne i redegørelsen var forholdet således det, at man såvel i arbejdsministeriet som i rigsrevisionens ledelse var af

den opfattelse, at der i alt fald i finansloven var etableret den fornødne hjemmel.

Det er på denne baggrund min opfattelse, at den foreliggende sag bør give anledning til, at det over for myndighederne søges præciseret, i hvilke tilfælde bevillingslove undtagelsesvis kan anvendes som supplement til eller eventuelt som ændring af en materiel lovregel. Det bør navnlig præciseres, at denne form for lovgivning via finansloven i videst muligt omfang bør undgås. Det er regeringens hensigt at gøre dette ved en udbygning af den eksisterende budgetvejledning.

Sagen bør efter min opfattelse også føre til, at der på grundlag af redegørelsen foretages en grundig undersøgelse af sagens forløb med henblik på en overvejelse af, hvordan det i fremtiden kan sikres, at vanskelige lovfortolkningsspørgsmål ikke forbliver uløst, og at kompetenceregler ikke overskrides. Det må samtidig overvejes, om der er behov for organisatoriske eller uddannelsesmæssige ændringer i de centrale styrelser med henblik på at sikre, at principielle juridiske spørgsmål afgøres forsvarligt.

Den anden hovedfejl ved den praktiserede forskudsordning var, at den blev gennemført sådan, at A-kasserne på statskassens bekostning opnåede en betydelig likviditets- og rentefordel, og at der ikke tilstrækkelig hurtigt blev gennemført de nødvendige ændringer for at råde bod på renteproblemet.

Jeg kan tilslutte mig kritikken af ordningen, og jeg er enig i, at sagen om de nødvendige ændringer af ordningen ikke blev fremmet med tilstrækkelig hurtighed. Det er justitsministeriets opfattelse, at det overordnede ansvar for løsningen af problemerne med henblik på at opnå en økonomisk forsvarlig administration af arbejdsløshedsforsikringen påhvilede arbejdsministeriet.

Jeg har imidlertid i notatet til arbejdsministeriet givet udtryk for, at oplysningerne i undersøgelsesdommerens omfattende redegørelse på grund af det sigte, som denne undersøgelse havde, ikke giver et fuldt tilstrækkeligt grundlag for med den fornødne sikkerhed at fastslå, at bestemte embedsmænd i arbejdsministeriets departement og direktorat kan antages at have tilsidesat deres tjenesteplichter ved behandlingen af sagen i en sådan grad, at det får karakter af tjenesteforsømmelser. Jeg kan i den forbindelse henvise til, at der efter min opfattelse ikke bør indledes